

Campsentelles, 1 - 1995

CENTRE D'ESTUDIS SANTFOSTENCOS - AMICS DE CABANYES

Recordant els morts aquí soterrats

Oració pels difunts enterrats a l'ermita de Cabanyes

PER RICARD NIUBÓ I RIBÓ* ERMITÀ DE CABANYES

Arranqueu-me del meu cos m'ànima,
com sombra a Déu, qui jo nombra,
com un llamp que cau ara ja amb calma,
vaig caure jo mort allà en l'ombra.

Sols jo estic sense veure l'aurora
crepuscle que cerca la fi del dia,
arriba ja la trista hora,
d'enterrar els meus ossos que tant volia.

Ma vida fou llarga i tenebrosa,
més no daria jo ja res per ella,
però quan em baixaren aquí en aquesta fossa,
en la foscor veié tan sols estrelles.

El temps passa i no en va,
algú es quedarà aquí i en recordarà,
i ens dirà un trist adéu amb la mà.

Però aquest temps sí passa però mai oblida,
els amics temps ha que jo tenia,
Déu, el cel i tu, a mi em volia.

* Ricard Niubó, va viure d'ermità a Cabanyes des de l'abril fins a primers d'agost del 1992. Aquesta poesia va ser recitada pel seu autor als feligresos que van assistir a la missa commemorativa del dia 3 de juny de 1992.